

WIJ WONEN
HIER

KAT Vermist

EEN WAARGEBEURD VERHAAL
OVER LIEFDE, WANHOOP EN
GPS-TECHNOLOGIE

CAROLINE PAUL

illustraties door WENDY MACNAUGHTON

**PEPPER
books**

Opmerking van de auteur

Dit is een waargebeurd verhaal. We hebben destijds geen aantekeningen bijgehouden van het exacte verloop van de gesprekken en de volgorde van de gebeurtenissen, maar dat neemt niet weg dat we deze periode in ons leven naar ons beste kunnen hebben weergegeven. Houd echter wel rekening met de invloed van (1) pijnstillers, (2) de inmiddels verstreken tijd en (3) de gebruikelijke warrigheid van mensen van onze leeftijd.

NUR 431/W021901

Bisac PET003000 (Pets/Cats/General)

© MMXIX Nederlandse editie: Pepper Books

© MMXIII Tekst: Caroline Paul

© MMXIII Illustraties: Wendy MacNaughton

This translation of *Lost Cat* is published by Pepper Books

by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc. All rights reserved.

Nederlandse vertaling: Carla Hazewindus

Omslagbelettering: Nica Zomerdijk

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie

in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

pepperbooks.nl

San Francisco

GEZIEN DOOR DE OGEN VAN

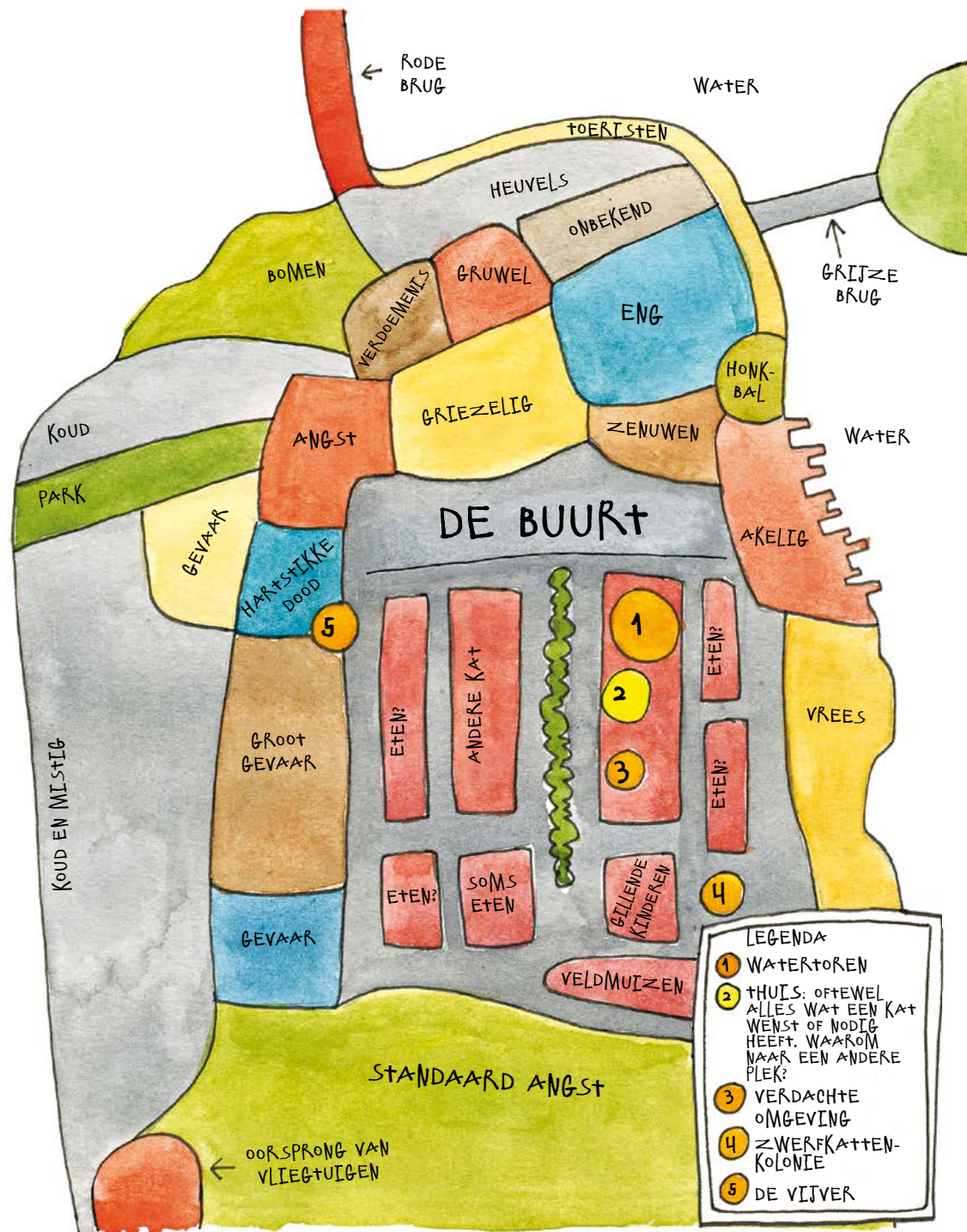
een kat

EN IN DE VERBEELDING VAN EEN

Kattenbezitter

↖ WATER
OFWEL
HARTSTIKKE DOOD

LEGENDA

- 1 WATERTOREN
- 2 THUIS: OFTEWEL ALLES WAT EEN KAT HEEFT. WAAROM HEEFT. WAAROM NAAR EEN ANDERE PLEK?
- 3 VERDACHTE OMGEVING
- 4 ZWERFKATTEN-KOLONIE
- 5 DE VIJVER

1.

Op een dag was ik betrokken bij een vliegtuig-
ongeluk.

Het vliegtuig dat ik bestuurde, bestond uit zeildoek, aluminium buizen en de motor van een grasmaaier, meer niet. Het kreeg de benaming ‘experimenteel vliegtuig’, alsof het vlieggedeelte nog een onzekere factor was. Dat was het ook, want die dag bleek dit ‘experiment’ een totale mislukking.

Versuft en bebloed kroop ik tussen de wrakstukken vandaan. ‘Geen ambulance bellen,’ zei ik tegen de eerste de beste persoon die verscheen, hoewel mijn enkel zwabberde, mijn pols er raar uitzag en mijn groene vliegenierspak onder het bloed zat van een fikse hoofdwond. De brokstukken van mijn experimentele vliegtuig lagen achter me verspreid, en het leek nog het meest op de puinhoop die achterblijft op de laatste dag van een totale leegverkoop.

In het ziekenhuis was de constatering: ‘Geen inwendige bloedingen of hersenletsel. Mevrouw, u hebt reuze geboft!’ Verpleegkundigen gingen aan de slag met professionele bevlogenheid en zoemende apparaten. Artsen betastten en knepen. Ik kreeg te horen dat mijn tibia en fibula een forse breuk hadden opgelopen.

‘De Tibia en de Fibula?’ vroeg ik lachend vanwege de morfine-roes terwijl ik bloed in mijn mond proefde en last had van mijn gekneusde arm. Toen ik uitlegde dat mijn katten zo heetten, nam het medisch personeel daar met een korte hoofdknik kennis van. Voor hen was ik de zoveelste mafketel die op een brancard lag te hallucineren. Maar het

was echt zo. Twee cyprese katten, met de koosnaampjes Tibby en Fibby, vroegen zich op dat moment af waar ik verdorie uithing en waarom ik niet thuis was gekomen.

De eerstvolgende dagen hield mijn vriendin Wendy mijn hand vast en drukte me op het hart dat alles in orde was. Thuis ging alles prima, zei ze. Met Tibby en Fibby was alles prima. *Met jou is alles prima.* Ze bracht ijsjes en bakjes chocoladepudding mee, die ik niet opat. Ze sliep in een ongemakkelijke stoel tot de verpleegkundigen zeiden dat het bezoekuur afgelopen was, en dan kwam ze de volgende dag terug om weer precies hetzelfde te doen.

We hadden nog maar pas een relatie, en verkeerden in het stadium waarin liefde zich niets aantrekt van de natuurwetten. De afgelopen zes maanden waren een aaneenschakeling geweest van adembenemende, goudomrande en wereldschokkende momenten, een tijd van rozengeur en maneschijn, waarin we ons alleen maar van onze meest perfecte kant hadden laten zien. Dat was nu duidelijk voorbij. Daar lag ik dan, ongewassen, onder de medicijnen, met mijn haar alle kanten op, kwetsbaar en gewond. Mijn arm zat in het verband, ik had hechtingen in mijn hoofd en mijn enkel was met spoed geopereerd. Wendy streek met haar hand over mijn blauwe papieren hemd en zei dat het me geweldig stond.

Mijn been werd zorgvuldig weer aan elkaar geplakt. Om de boel op zijn plaats te houden werd het zowel van binnen als aan de buitenkant met metalen pennen gestut. De enkel was aan gruzelementen, zei de chirurg tegen me, en in de

uitdrukking op zijn gezicht meende ik iets te bespeuren wat verdacht veel leek op leedvermaak.

‘Hij zag eruit als de laatste kruimeltjes die onder in een zak chips zitten, je weet wel, die je in je mond moet kieperen omdat je ze niet meer kunt vastpakken.’ Het kieperen deed hij even voor, mocht ik het niet hebben begrepen. Hij haalde zijn schouders op om aan te geven dat hij niks kon beloven, ondanks de stutten en steunen vanaf mijn heup naar beneden. Vervolgens gaf hij het verplegend personeel de opdracht me vol te pompen met morfine. Ik ging geleidelijk vooruit en na verloop van tijd mocht ik weer naar huis, naar San Francisco.

ONDER IN
DE ZAK

Tibia en Fibula miauwden van blijdschap toen ik thuis kwam. Ze vonden het helemaal niet eng dat ik nog steeds

versuft was. Sterker nog, ze vonden het heerlijk. Opeens was ik een mens dat niet schreeuwde tegen een rechthoekig stuk plastic met lichtjes in haar hand, staarde naar een computer of zomaar opstond en wegliep, om uren later weer door de voordeur binnen te komen. Nu was ik onafgebroken beschikbaar voor ze. Opgetogen vanwege zo'n buitenkansje buiten ze de situatie geheel op zijn kants uit. Ze wensten achter de oren te worden gekriebeld en onder hun kinnetje gewreven. Ze streken met hun snorharen over mijn gezicht. Spinnend beantwoordden ze mijn liefkozende gebrabbel. Maar meestal maakten ze het zich gemakkelijk en gingen slapen. Fibby snorde in mijn nek en Tibby snorde op het tapijt naast me. Ondertussen lag ik wakker en draaide rondjes om het diepe, donkere gat van een depressie.

Zonder mijn katten was ik erin gevallen.

Wendy begreep het fenomeen Kat niet. Als Tibby bij haar op schoot sprong, schoten haar armen omhoog alsof ze gefouilleerd zou worden. Ze gaf Tibby klapjes op haar kop alsof ze iets uitklopte wat vlam had gevat. En als ik zat te kirren en te brabbelen als een halvegare met afasie, trok ze een gezicht waaruit sprak dat ze erg haar best deed om enige betekenis in al dit gedoe te kunnen ontdekken.

Maar nu wil ik je even voorstellen aan Fibby in een typische rusthouding.

FIBBY

Zie je hoe ze over alles de baas is, zelfs als ze slaapt? Zij was de meest energieke en sociale kat van de twee, altijd dol op menselijke aandacht. Elke willekeurige schoot was geschapen voor haar ronde buikje en elke neus vroeg erom door haar sierlijke pootje te worden aangeraakt. Als ik mijn auto in de garage zette, sprong ze vaak vanuit het niets tevoorschijn en liep naar de ingang terwijl ze verongelijkt miauwde. Waar was je nou? leek ze te willen zeggen. En waarom ben je zo lang weggebleven? Vervolgens sloot ze langzaam haar ogen, draaide rondjes om mijn benen en vergaf me.

Het was bijna niet voor te stellen dat Tibby haar broertje was. Zo angstig en schuw was hij. Het maakte niet uit dat hij een forse kat was met grote, donkere, amandelvormige ogen, waardoor je het idee had dat je met een soort E.T. te maken had als hij je aankeek. Het maakte niet uit dat hij de gang had van een tijger en de kop van een roofdier, driehoekig als die van een ratelslang. Voor zijn gevoel was hij een klein katje en hij sloop rond alsof hij bang was dat iedereen per ongeluk op hem zou trappen. Hij schrok van harde geluiden en rende weg voor vreemde mensen. Hij wachtte met eten tot er niemand meer in de buurt was. Eenmaal buiten vloog hij onmiddellijk naar een schuilplaats alsof hij zich op de vlaktes van de Serengeti bevond en niet in een tuintje in San Francisco. Ik heb het altijd naar

TIBBY

gevonden en ook raadselachtig waarom ik hem met al mijn liefde niet kon helpen zijn diepgewortelde angsten te overwinnen, dat ik niet bij het stukje oer-kat van hem kon komen dat leeuwen en neushoorns zag onder elke droogtebestendige plant in Californië. Maar gedurende onze jaren samen had ik op een gegeven moment de simpele waarheid onder ogen leren zien: Tibby was een schijterd.

Gek genoeg begreep ik nu ineens hoe Tibby zich voelde. Ik was ook bang en kwetsbaar – niet alleen vanwege mijn enkel maar ook mentaal, wat zich tijdens de lange zomerdagen openbaarde door middel van levendige dromen

HET DONKER

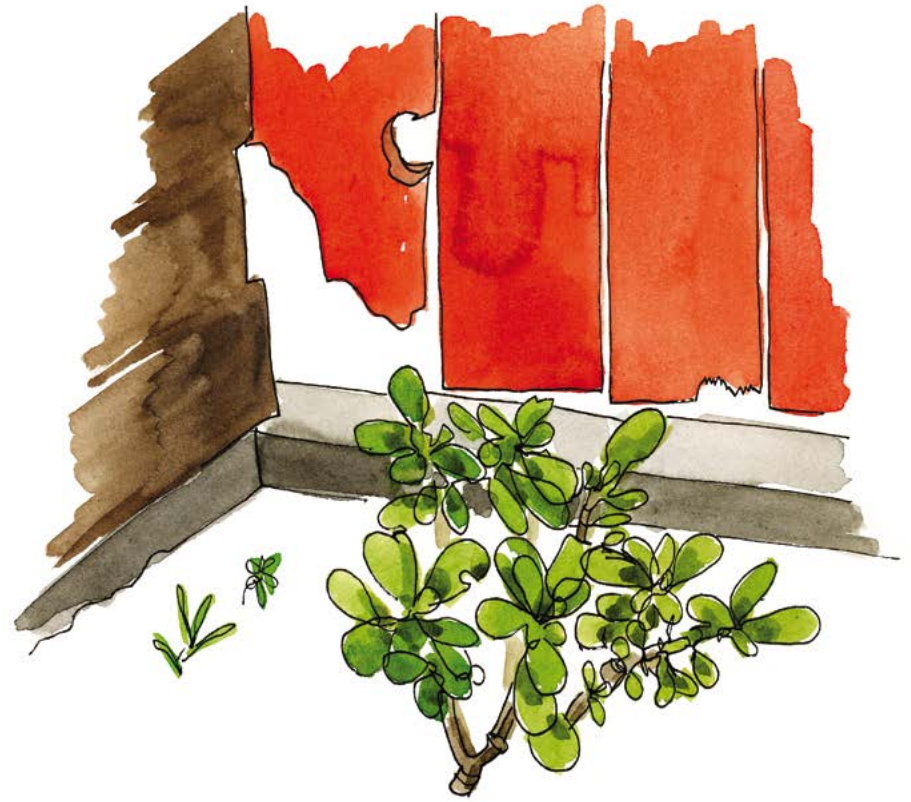
waarin voortdurend vliegtuigen met een klap op de grond smakten en bloed over een vliegeroverall stroomde. Misschien lag het aan de medicijnen of was het een geval van posttraumatische stress, maar het kon ook zijn dat het gewoon kwam doordat ik in een oogwenk de menselijke illusie was kwijtgeraakt dat het universum het beste met ons voorhad en dat wij het centrum van zijn koesterende liefde vormden. Met andere woorden: ik besepte dat niet alles altijd goed afliep. Dingen kunnen echt razendsnel naar de verdommenis gaan om daarna nooit meer normaal te worden.

Weken gingen voorbij. Wendy verpleegde me heldhaftig, maar ik was geen fijn gezelschap. Ik had een katheterzak en ik stonk. Ik zat tot aan mijn kruin vol met pijnstillers en zwolg in zelfmedelijden. Urenlang lag ik op mijn rug en keek mismoedig naar mijn been, terwijl ik er zeker van was dat het iets zou gaan doen wat ik niet wilde – opzij trekken, op de vloer stampen, of bij de lichtste ademhaling gewoon in nog meer stukjes breken. Kortom: ik werd een beetje raar. Elke dag verwachtte ik dat Wendy naast me zou komen zitten om in mijn oor te fluisteren dat ze er genoeg van had en 'm smeerde. En wie had haar dat kwalijk kunnen nemen? We waren nog niet lang genoeg samen om een dergelijke opoffering van haar te kunnen verwachten.

Alleen in Tibula en Fibula had ik alle vertrouwen. We waren al dertien jaar samen, de langste relatie die ik op volwassen leeftijd had gehad. Starend naar het plafond dacht ik dat alles weliswaar was veranderd maar de poesjes niet, en daar moest ik me aan vasthouden. Fibby liep nog steeds door het huis alsof het helemaal van haar was, en Tibby lag nog steeds op de loer in donkere hoekjes, klaar om te worden geknuffeld, maar alleen als Fibby dat toestond. Tibby en Fibby herinnerden me eraan dat er een leven was voordat angst en pijn hun intrede in mijn bestaan hadden gedaan, en dat er daarna ook weer een leven zou zijn.

Maar toen ik intussen een maand aan het herstellen was, nog steeds aan bed gekluisterd, gedeprimeerd, niet in staat me te bewegen, versuft door te veel en te sterke pijnstillers, en helemaal gaar vanwege het vele tv-kijken, gebeurde er iets anders.

Tibby verdween.

HET GROTE ONBEKEND

2.

Als je kat weg is, raak je in paniek. Je denkt meteen aan kattendieners en vivisectieplegers. Je ziet het hol voor je waarin hij gevangen zit, de verwondingen waardoor hij niet in staat is om naar huis te kruipen.

Je huilt.

Omdat ik natuurlijk geen kant op kon, schoten mijn vrienden me al snel te hulp. Ze hingen flyers op in de buurt en belden bij mensen aan. In alle brievenbussen werd de boodschap gestopt: *Kat vermist, bel alstublieft, baasje is heel verdrietig!* Tibby's grote, vochtige E.T.-ogen keken vanaf telefoonpalen, lantaarnpalen en boomstammen de wereld in. Tien dagen gingen voorbij. Niets.

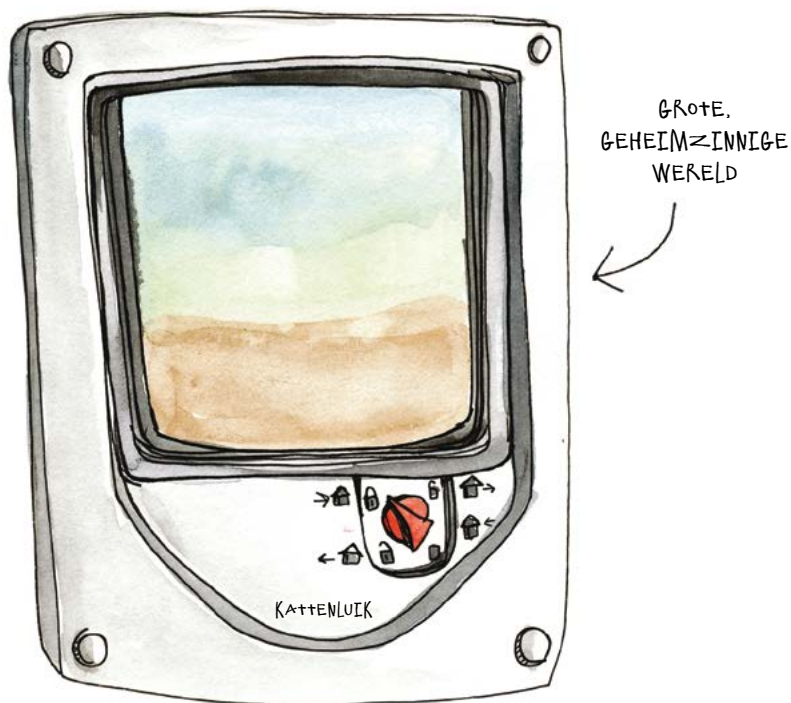

Wat zou er gebeurd kunnen zijn? Ik had al tien jaar een kattenluikje en Tibby en Fibby maakten daar altijd zonder enig probleem gebruik van. Mijn huis lag aan een smalle straat, maar daar had ik mijn katten nooit gezien, en waarom zouden ze daar ook zijn? Het kattenluikje zat in de deur naar de achtertuin en vanaf daar konden ze in alle aangrenzende tuinen komen. Die lange, brede en lommerrijke strook bood alles wat een poesje zich maar kon wensen: hekken en bomen om in te klimmen, aarde om in te rollen en te snuffelen, knaagdieren om te vangen, gras om te eten.

De Kat-Hoort-Binnenbrigade, triomfeerde in stilte. Er waren altijd mensen geweest die vonden dat het voor katten veiliger was om ze niet naar buiten te laten.

HIGHTECH-KATTENLUIK

Dat vond ik complete onzin. Als je je in huis opsloot, leefde je misschien langer, maar daar werd je niet gelukkiger of gezonder van, was mijn argument. Dit was een oeverloze discussie en beide kampen stelden zich op alsof ze het gelijk aan hun kant hadden. En nu was Tibby weg. Als iemand van de Kat-Moet-Binnenbrigade nu haar knokige vinger tegen me had geschud, zou ik nog steeds vinden dat ze ongelijk had, maar was ik niettemin in tranen aan haar voeten gevallen.

In mijn wanhoop bezocht ik een helderziende. De helderziende zag er niet uit zoals ik me een helderziende voorstelde. Ze droeg geen grote ringen en tuurde ook niet in een glazen bol. Ze had een vlot, sportief kapsel, ze droeg een yoga-outfit en maakte gebruik van e-mail, want daar had ik de gegevens van Tibby's verdwijning naartoe gestuurd. Ze antwoordde dat ze wat tijd nodig had om zichzelf op de situatie af te stemmen, dus wachtte ik, en al snel mailde ze weer. Met Tibby is alles goed, schreef ze, hij is niet gewond en donderdagochtend om vijf uur is hij weer thuis. Ze zei dat dit allemaal heel helder door was gekomen en ik hoefde me geen zorgen over hem te maken. Bovendien werd hij liefdevol verzorgd door de kinderen om hem heen.

VAN: DE HELDERZIEENDE

AAN: CAROLINE

ONDERWERP: RE: GEGEVENS KAT

5 AUGUSTUS 2009, 10:54:32

Hallo Caroline,

- Alles goed met Tibby en hij is niet gewond. Hij heeft trouwens gegeten, en niet zo'n beetje ook. Hij is gevonden door een paar kinderen. Waarschijnlijk afgelopen weekend. De kinderen zijn tussen de 9 en 13 jaar oud. Ze hebben hem mee naar huis genomen. Ik weet dat het misschien raar klinkt, maar ik zie hem in een huis met een gezin (niet opgesloten in een garage). Een klein meisje beschouwt hem inmiddels als haar kat. Ze geeft hem te eten en is erg lief voor hem.

- Vannacht is de maan heel groot en vol. Waarschijnlijk komt hij morgenochtend vroeg terug als de maan afneemt.

Veel plezier met de zoektocht. Neem hem mee naar huis met vreugde en zonder angst.

De Helderziende

PS: Dit is allemaal heel levendig bij me doorgekomen. Het zou me echt verbazen als Tibby in andere omstandigheden zou verkeren.

Ik dacht: kinderen! Hij is als de dood voor kinderen! Ik haalde even diep adem en wachtte af. Ik had echt bewondering voor een helderziende die exact de dag en tijd kon voorspellen. Ze leek me erg zeker van haar zaak. Maar toen werd het donderdag en vervolgens vrijdag. Geen Tibby. Hij kwam niet terug in het weekend en ook niet de maandag daarop.

Wendy deed weer een rondje door de buurt. Aan iedereen die ze tegenkwam liet ze foto's van Tibby zien. Mensen schudden meelevend hun hoofd en zeiden dat ze hem niet hadden gezien, maar dat er wel een groep zwervkatten in de buurt rondliep. Zou hij daarbij kunnen zitten? Ik betwijfelde het. Ik kon me Tibby niet voorstellen met een stelletje stoere poezen die wijn uit een kartonnen pak zopen en bende-tekens met hun pootjes maakten. Onmogelijk. Toch ging Wendy bij de zwervkatten kijken en riep Tibby. Tevergeefs.